

Sükutu oynamaq çətindir...

...aktyor Məhərrəm Musayev bu fikirdədir

Azərbaycanımızın gözəl diyarında doğulub, boya-başa çatan, ali təhsil alıb, yenidən o doğma torpağına qayıdan və taleyini yurddaşlarına bağlayan bu aktyor düz 20 il əvvəl Lənkəran Dövlət Dram Teatrındakı fəaliyyətini yarımçıq qoyub, Bakıya köçdü gəldi. Xoş gəlib, səfa gətirdi. Amma... hər olayın özünəməxsus səbəbi olduğu kimi, paytaxta üz tutmaqda onun da yəqin bir məqsədi varmış.

***

- Xatırlayıram, çox-çox uzaqlarda qalmış o unudulmaz günləri, ayları illəri... amma gündən gözəlləşən paytaxtımıza köçməkdə ayrı bir məqsədım olmayıb. Ailə vəziyyətimdən irəli gəlib bu istək. Övladlarımın üçü də Bakıda təhsil alırdı. Evimin xanımıyla götür-qoy edib, belə qərara gəldik ki, ailənin bir yerə cəm olmasından ötrü birdəfəlik uşaqlara yaxın olsaq yaxşıdır. Ona görə ki, ailə mənim üçün müqəddəsdir. Onu heç nəyə qurban vermərəm. Həmişə ailəmi sənətimdən üstün tutmuşam. Övladlarımın xatirinə, onların həyatda layiqli yer tutub, bir sənət sahibi olmalarına dəstək olmuşam.

- Bəs illərlə vurgunu olduğunuz sənət? Sənət ona arxa çevirənləri sevmir axı?

- Mən sənətimə xəyanət etmədim ki. Onu da özümlə gətirdim. O

zamanlar Gənclər teatrının bədii rəhbəri, mərhum Hüseynağa Atakişiyev hələ institut illərində mənim kurs yoldaşım olmuşdu. Sənətimi davam etdirmək üçün böyük səhərdə hansı səmtə yönələcəyimi, hansı teatra üz tutacağımı bilmirdim. Məsələt üçün bir gün elə dostuma baş çəkməli oldum. Rəhmətlik həməm fikrimi tutdu. Hüseynağa dedi ki, uzağa niyə gedirsən, elə gəl, iki qardaş bir yerdə çiyin-çiyinə işləyək də. Onun bu canıyananlığı məni o qədər mütəəssir etdi ki. Məmnuniyyətlə Gənclər teatrında işləməyə razılıq verdim. Sonralar nə üçünsə... Gənclər teatryyla Kamera teatrını Gənc Tamaşaçılar Teatrının nəzdində birləşdirdilər. 2009-cu ildən 18-ə kimi bu teatrda çalışdım. 2019-cu ilin yanvarından isə C.Cabbarlı adına Azərbaycan İrəvan Dövlət Dram Teatrına keçdim.

- Hələ Gənclər teatrında işlədiyiniz dövrdən İrəvan teatrı səhnəsində də tez-tez iştirak etməyinizdən xəbərimiz var. O da bizə məlumdur ki, teatrın direktoru İftixar Pirişev sizin aktyorluq bacarığınıza çoxdan bələd idi və həm də bələd olduğu qədər də rollarınızı bəyənirdi.

- Elə bu səbəbdəndi ki, İftixar müəllim məni teatrda həmişəlik saxladı. Onu da deyim ki, bu teatra, onun kollektivinə elə

isnişmişdim ki, İrəvan teatrında işləmək, inanım, mənə çox xoş idi. Çünki bu teatrda özünün istedad və bacarığını üzə çıxarmaqdan ötrü hər bir aktyor üçün şərait, geniş imkanlar var idi. Aktyora da bundan artıq nə lazımdı?! Odur ki, İftixar müəllimə olan dərin minnətdarlığımı elə bu başdan jurnalınız vasitəsilə ona çatdırmaq istərdim.

- Halbuki Lənkəran Dövlət Dram Teatrı kimi mötəbər sənət ocağına üç illik təyinatla gəlsəniz də, müddətin tamamında rəğbətini qazandığınız teatrsevər yurddaşlarınızdan heç də ayrıla bilməmişdiz.

- Əlbəttə, bir aktyor kimi məhz Lənkəran teatrında formalaşmağım danılmaz faktıdır. İyirmi beş il ərzində Lənkəran teatrı səhnəsində çox rollar oynamışam, neçə-neçə tamaşanın rejissoru və quruluşçu rejissoru olmuşam. Söz yox ki, bu teatra ömürlük borcluuyam. ...Ötən əsrin 75-ci ilində Teatr institutunu bitirib, təyinatla Lənkəran teatrına gələndə bir ay ərzində mənə üçotaqlı mənzil verdilər və mən bu şəhərə, bu teatra bağlandım. Yadımdadır, hər dəfə Lənkərana qonaqlar gələndə M.F.Axundzadənin "Xırs quldurbasan" tamaşası repertuara salınardı və həmişə də baş rol olan Tarıverdinə mən oynardım.

Lənkəran teatrı səhnəsində bir çox yaddaqalan obrazlarım olub: "Ölümlər"də Mirbağır ağa, "Tufan"da Tixon, "Müdrilər"də Qlumov, "Xoşbəxtlər"də Bərbərzadə, "Əliqulu evləni"də Əliqulu, C.Yusifzadənin "Səhər qatırı"nda Kərim...

Bu vaxtdək oynadığım ən yaxşı rollarımdan biri də V.Əlixanlının Gənc Tamaşaçılar Teatrında səhnəyə qoyulmuş "Əcəl adı" tamaşasındakı Şəmi obrazıdır. Bu rol tamaşaçılar tərəfindən çox rəğbətlə qarşılanırdı. Heyf ki, tamaşa repertuardan nə səbəbdənsə tez çıxarıldı.

- Bir obrazınız da var ki, səsi-sorağı çox uzaqlara gedib-çıxıb. Yeri gəlmişkən: məşhur amerikalı aktyoru Leyn Devis - bu ad sizə nə deyir və bu adın sizinlə nə əlaqəsi var? Tanışlığınızın kökü hardan qaynaqlanır?

- 2012-2013-cü illərdə televiziya kanallarının birində nümayiş olunan "Ağabəyovlar" serialında mən də iştirak edirdim - Rüstəm kişi rolunda.

Filmin rejissoru V.Mustafayev Leyn Devisi, yəni məşhur "Santa-Barbara" serialında Meyson roluna çəkilmiş aktyoru dəvət etmişdi ki, bizə ustad dərsləri keçsin. "Ağabəyovlar" serialının bir hissəsinə tamaşa edən kimi tanınmış aktyor mənə yaxınlaşdı dedi: "Master". Sonra da tərcüməçi vasitəsilə rəyini bildirdi: "Əgər film çəkməli olsam, mütləq mən də onu dəvət edərdəm. Bu aktyor Azərbaycan üçün böyük tapıntıdır". Bir neçə gün onunla birlikdə çəkilişlərdə olduq. Asudə vaxtlarımızda gəzintiyyə çıxırırdıq. Həmişə də məndən söz salıb deyirdi: "Sən rolu oynamırsan, həmin obrazın özünə çevrilirsən".

Bilirsiz, bir var rolun sözlərini əzbərləyib ifa edəsən, bir də var, hər hansı məqsədə çatmaq üçün sözdən sadəcə istifadə edəsən. Çox heyfşilənirəm ki, teatrlarımızda sözləri əzbərləyib oynamaqla kifayətlənirlər. Məqsəd yaddan çıxır. Bu isə aktyoru səhnədə, və ya ekranda sünüləşdirir, yəni baxımsız edir.

- Bəs kimin ucbatından belə bir acımacaqlı halla rastlaşıırıq?

- Əlbəttə, bütün bunlar rejissor savadsızlığından irəli gəlir. Mahir rejissor aktyordan rolu necə almağı bacarmalıdır. Aktyorun səhnəni tutmaq, danlayaraq gözdən salmaq heç də rejissorluq demək deyil. Əsl rejissor səviyyəli oyun tərzini tələb etməzdən əvvəl öyrətməyi üstün tutmalı, aktyoru düzgün yola yönəltməlidir. Amma bizdə bu məqamda rejissor nə söyləyir: "Ali məktəb bitirib, işini özü görsün də..."

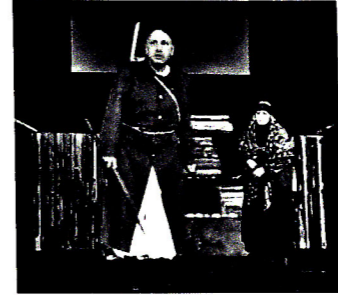
Axi o sözü necə dilə gətirə bilirsən, ay yoldaş rejissor?! Sən can qoymusan, tamaşa hazırlamısan. Burda nə çatışmırsa, cavabdeh sənənsən. Nə isə... bir az da danışısam, rejissorlar məndən küsüb inciyəcəklər.

- Məhərrəm müəllim, necə ki, bacarıqlı jurnalist reportaj yazmağın da, müxtəlif peşə sahiblərindən müsahibə almağın və maraqlı bir oçerk hazırlamağın da öhdəsindən gəlir, belə demək olarmı ki, aktyor da hər bir ampuada özünü təsdiq eləməyi, hətta sevdirməyi bacarmalıdır. Dramatik, yoxsa komik obrazları oynamaq maraqlıdır? Bəlkə fəci rollar daha çox çəkir sizi? Ya da ki, dediyimiz kimi, janrın fərqi yoxdu sizin üçün?

- Çox düzgün qeyd edirsiniz ki, aktyor hər bir ampuada özünü sınamalıdır. Bu fikirlə tam razıyam. Xoşbəxtlikdən mənə həmişə hər janrda rollar həvalə olunub. Və mən böyük həvəslə, məmnuniyyətlə bu rolları qəbul eləmişəm. Hərdən məndən soruşurlar: hansı rolları oynamaq keçir ürəyinizdən? Cavab verirəm ki, mən səhnədə janrdan, kimliyindən asılı olmayaraq əsl insan obrazı yaratmaq istəyirəm - sevinci, kədəri, qəmi, qüssəsi, hətta faciəsiylə seçilən bir obraz.

- Rollarınıza nəzər yetirib görürəm ki, sadəlik, təbilik var - hər jestinizdə, yüz dəfə ölçüb-biçmə var - hər addımınızda. Sanki heç rolda deyilsiz - öz gündəlik həyatınızı yaşayırsız...

- Əvvəla, sənətimə verdiyiniz bu qiymətə görə sizə sonsuz təşəkkürümü bildirirəm. Fikir verin, aktyor mətni oxuya-oxuya, rolu

məşq edə-edə həmin obrazın kimliyini dərk etməyə başlayır: bu obraz kimdir, nəçidir, hansı işin yiyəsidir, ünsiyyətdə olduğu insanla münasibəti necədir, həmin o kəs həyatında hansı pillədə vurur, və sairə.

Bütün bunları araşdırdandan sonra aktyor həmin obraza çevrilməyə başlayır. Məhz o zaman aktyor səhnədə, və ya ekranda təbii, sadə, səmimi görünür. Şəxsən özüm intuitiv şəkildə edərəm bunları, ayrı-ayrı nüyanlar arayıb axtarıram. Özümdən asılı olmayaraq müşahidə eləməyi çox xoşlayıram. Bir də ki, həyat təcrübəsi də çox vaxt köməyimə çatır. Öz-özümə tək qalanda düşünürəm: insan belə bir vəziyyətdə nələr edə bilər? Onda görürsən ki, danışıqla hərəkətin arasında bir vəhdət yarandı.

- Siz indi yaşınızın elə bir çağındasız ki, 20 il öncə Gənc Tamaşaçılar Teatrına gələndə, bu teatrda görkəmli aktyor nəslə çalışırdı. Onlardan kimləri xatırlayırsız və sizə nə kimi köməkliliyi deyib?

- Çox heyflər olsun ki, mən bu teatra gələndə həmin məşhurların çoxu artıq həyatda yoxuydu. Sağ qalanlar da başqa teatrlara üz tutmuşdular.

- Özünü necə, kiməsə yardım etmək könlünüzdən keçibmi? Hansı təcrübənizi onlarla bölüşmüşüz?

- Hərdən gənclərlə söhbətlərimiz olur. Bu söylədiklərimiz ətrafında onlarla da müzakirələr edirik. Əlbəttə, deməyinə deyirəm. Amma... kimdənsə nəşə lazım olanı götürmək hər kəsin öz işidir. Bir də onu qeyd edim ki, bir kəsə nəyisə başa salanda, necə deyərlər, təlqin edəndə nədənsə ona - o kəsin fikir və düşüncəsinə gec çatır, dolayısıyla qavranılır. Həyatda müşahidələr etmək, görüb-götürmək cəhdi daha yaxşı səmərə verir.

- Maraqlı fikirləriniz var. Nədən Mədəniyyət və İncəsənət Universitetinin tələbələriylə - gələcək aktyorlarla öz təcrübənizi, bilgilərinizi, orijinal düşüncələrinizi paylaşmıyarsınız...

- Yadımdadı, Bakıya köçdüyüm ilk günlərdə universitetə də baş çəkdim. Dedim, 25 illik təcrübəmdən istifadə edərək, aktyorluq sənətində gənclərimizin doğru-düzgün yetişməyində öz köməyimi göstərmək fikrindəyəm. Mənə nə desələr yaxşıdır? "Titulun, yəni heç bir fəxri adın olmadığına görə sizi işə götürə bilmərik".

Gülə-gülə çölə çıxdım. Dinməzəcə öz-özümə düşündüm: sən demə, pedaqoqluq eləmək üçün ilk növbədə fəxri adın olmalıymış - bilik, savad, təcrübə yox, məhz titül hər şeyi həll edirmiş. Amma onların xəbərləri belə yox idi ki, mən Moskvada keçmiş sovetlər ittifaqının ən tanınmış rejissorlarından biri olan, öz dəst-xəttini və məktəbini yaratmış Mark Zaxarovdan iki illik rejissorluq təhsili almışam, onun rəhbərlik etdiyi Lenkom teatrında təcrübə mübadiləsi, O.Yufremovun, V.Fokinin yanında yaradıcılıq kursu keçmişəm. Nə isə...

***

Xatırlatmaq lazım gəlir ki, aktyor Məhərrəm Musayev hələ təhsil illərində, elə sonralar da S.S.Axundovun "Tamahkar", G.Xuqayevin "Andro və Sandro", N.B.Vəzirovun "Pəhlivani-zəmanə", C.Yusifzadənin "Dağlar arxasız olmur", "Şah və təlxək", A.Şaiqin "Qoçpolad", C.Məmmədquluzadənin "Ölülər" (Baba Rzayevlə birlikdə) pyeslərinə maraqlı quruluşlar verib. İstedadlı aktyor olmasından əlavə, həm də bacarıqlı rejissor kimi tanınmasına məhz bu quruluşlar səbəb olub.

***

- Məhərrəm müəllim, sizə böyük xoşbəxtlik qismət olub ki, əfsanəvi sənət adamlarından dərs almısınız: Rza Təhmasib, Mehdi Məmmədov, Adil İsgəndərov. Onlardan hansı xatirələri müasir gənclərə çatdırmaq istərdiz?

- Bəli, adlarını çəkdiyiniz bu sənətkarların məşğələlərində çox olmuşam. Amma mənim sənət müəllimlərim Fikrət Sultanov və Əzizağa Quliyev olublar. Mən bu hörmətli insanların böyüklüyü qarşısında baş əyirəm. Fikrət müəllim həqiqi mənada əsl pedaqoq-rejissordur. Heyfslənirəm ki, o, olduqca az tamaşa qurub.

- Bir xatırlamanı da yadınıza salmaq istərdim: ilk dəfə Teatr institutuna qəbul imtahanı verərkən komissiyanın sədri Adil İsgəndərov guya sizə deyibmiş ki: "Hələ bədəncə çox cılızsan. Bir az ətə-cana dolanda gələrsən..." Belə çıxır ki, Teatr institutunda qabiliyyət imtahanlarına "bədəni möhkəmlətmək" kimi bir əlavə də olmalıymış? Yoxsa gənclərin həvəs, səbr, dözümlü və hövsələsinə, sənət eşqinin qədrini aşkara çıxaran Allah sınağı da lazım imiş? Sınaqdan alınacağı çıxmaqdan ötrü gənclərdən nə tələb olunur? Məhərrəm Musayev bu tələbləri yerinə yetirə bildimi?

***

Çoxdan ki arzusuymdu - aktyor olmaq istəyirdi. Orta məktəbi bitirib, Bakıya gəlir. O vaxtkı Teatr institutuna sənədlərini verir. Amma qəbul ola bilmir. İmtahan zamanı Adil İsgəndərov ona deyir: "Get, qadam, iki il böyü, sonra gələrsən".

Çar-naçar kəndlərinə qayıdır, traktorçu işləməyə başlayır. Lakin dözə bilmir. Könlüyəcə olmayan iş heç cür ürək qızdırmır. Yenidən Bakıya qayıdır, aşbazlıq peşəsinə yiyələnir.

Ürəyində həmişəlik yuva salmış arzular onu düzgün səmtə yönəldir. Peşə məktəbində oxuya-oxuya Lütfi Məmmədbəyovun Xalq teatrına yazılır. Səməndər Rzayev, Rasim Balayev, İlham və Cəfər Əhmədovlar, Yaşar Nuriyev kimi o vaxtın həvəskar gəncləriylə dostlaşıb, bir yerdə məşqlərə gəlirlər. Elə bu ərafədə ordu sıralarına çağırılır. İki illik əsgər həyatı da onu arzularından - sənət sevgisindən döndərə bilmir. Hərbi xidmətdən qayıdan kimi sənədlərini hazırlayıb, yenidən bəxtini sınağa cəhd göstərir.

***

- Mehdi Məmmədov, Rza Təhmasib yenə imtahan komissiyasının üzvləri sırasında əyləşmişdilər: Adil İsgəndərov da onların arasındaydı. Adil müəllimə xatırlatdım ki, yadımdadır, o vaxt mənə demişdiz ki, "iki il böyü, sonra gələrsən". Mən isə yeddi il böyümüşəm. Adil müəllim bir anlıq fikrə getdi. Nəyisə xatırlayıbmış kimi gülümsəndi və mənə "beş" yazdı. O ki qaldı salınıza, qeyd edim ki, sınaqdan alınacağı çıxmaqdan ötrü

həyat təcrübəsi lazımdı, bir də zəngin müşahidə qabiliyyəti. Yəni elə-belə - kor-koranə və gözüyümlü yaşamaqla heç nəyə nail olmaq mümkün deyil.

- Deyə bilərsizmi, hədsiz aktyorluq eşqiylə sənətə gələn gənc, yaradıcılığının müəyyən anında nəyə görə rejissorluğa meyl salır?

- Moskvada - Mark Zaxarovun yanında kurs keçməyimi nəzərdə tutursunuzsa, bunun tək bir cə səbəbi vardı - mükəmməl tamaşa hazırlamaq prosesini dərinləndirən öyrənmək. Ona görə ki, teatrlarımızda səhnəyə qoyulan tamaşaların çoxu məni qane etmirdi. Niyəsini soruşsanız, bu çox uzun, davamlı söhbət olar. Bu mövzuda sizinlə ayrıca danışmağa hazırım. Bircə onu bir daha təkrar etmək istəyirəm ki, tamaşada bütün çatışmazlıqlara cavabdehlik rejissorun boynuna düşür. Unutmaq olmaz ki, tamaşaçı gözəl aktyor oyununa baxmağa gəlir, səhnədəki bər-bəzəyə yox. Əlbəttə, hər ikisi olsa, daha yaxşıdır.

- Aktyorluq, yoxsa rejissorluq... Sizin üçün bu iki sənətdən hansı daha maraqlıdır? Yaddaşlarda kim olaraq qalmaq istərdiz - aktyor, yoxsa rejissor kimi?

Fikrət Qocanı oxucular lirik şair kimi sevsələr də yeri gələndə o özünü nasir kimi də tanıdıb. Vaxtilə elə bu sualla Fikrət müəllimin özinə də müraciət etdim. Cavabında dedi ki, ürəklərdə elə şair olaraq da yaşamaq arzusunudadır.

- İstedadlı rejissor yanında ömrümün sonunadək əlbəttə aktyor kimi çalışdım. Elə yaddaşlarda da aktyor olaraq qalardım. Lənkəran teatrında çalışarkən Fikrət Qocanın gözəl bir pyesində iştirak etmişəm. Allah hörmətli şairimizə cansağlığı versin.

***

...1983-cü il. Lənkəran Dövlət Dram Teatrının paytaxtımızda qastrol səfəri : "Ölümlər"də Mirbağır ağa, "Səhər qatırı"nda Kərim obrazları. Həm tamaşaçılar, həm də teatr mütəxəssisləri hər iki rolun ifaçısı Məhərrəm Musayevin yaradıcılığına yüksək dəyər verdilər. Hətta məşhur teatr tənqidçiləri baş rejissora müraciət edib bu aktyor üçün məxsusi pyeslər səhnələşdirilməsi təklifini irəli sürdülər. "Çünki o, böyük rus aktyoru İnnokenti Smoktunovski tipli bacarıqlı aktyordur..."

- Esmira xanım, çox sağ olun ki, ömrümdən ötüb-keçən o illəri yada salıb, yatmış xatirələrimi oyadırsız. O günləri xatırladıqca nostalji hisslər keçirirəm. Yaradıcılığmda böyük rol oynamış o insanları da bir daha yad edərək, xoş duyğular yaşayıram.

Düz buyurursuz, o iki roluss mərhum Cabir Səfərov və Növrüz Təhməzov (Allah onların hər ikisinə rəhmət eləsin!) yüksək dəyərləndirmişdilər. O ki qaldı məni Smoktunovskiyə bənzətmələri - lap ürəyimdən xəbər vermişdilər. Ona görə ki, Smoktunovskini həmişə rus teatr və kinonun zirvəsi hesab etmişəm. Moskvada onunla üç-dörd dəfə görüşmüşəm. Süfrə başında bir yerdə duz-çörək kəmişik. Teatr və kino barədə xeyli söhbətimiz olub. Bir çox tamaşalarına da baxmışam. İnnokentinin gənclərə miras qalmış bir yaxşı məsləhəti vardı: "Rol üzərindəki işini sona yetirərkən elə sanma ki, obraz artıq tam hazırdır. Bil: elə bir divara gəlib çatmışan ki, o divarın özündə də bağlı qapılar axtarıb tapmaq mümkündür". O, dahi sənətkardı. Səhnəyə çıxanda tamaşaçını təbii oyunuyla ovsunlayırdı. Mənə də məhz bunu - təbiiyyəti və səmimiyyəti təlqin edirdi.

- Məhərrəm müəllim, Bakı teatrlarında da yaddaşalan obrazlarımız çox olub. Bir qədər əvvəl bəhs etdiyimiz həmin o iki rol, "Əcəl atı"ndakı Şəmi obrazı, İftixar Piriyevin "Dan yeri söküləndə" pyesindəki Barbaryan, "Körpü"də Qonaq rolları, S.Əliyevin hazırladığı "Ürəyində arzu tut" tamaşasında Həsərət obrazı və s. tamaşaçıların rəğbətini qazanmış əsərlər sırasındadır. Amma... düşünürəm ki, bu vaxtdək Lənkəran Dövlət Dram Teatrında qalsaydız, çoxdan fəxri adlara sahib olmuşduz.

- Lənkəran teatrında çalışarkən, ilini xatırlamıram adım fəxri adlar siyahısına salınmışdı. Özüm razı olmadım. Yaşca məndən böyük aktyorlar qarşısında xəcalət çəkməyim deyər, özümü yox, onların adlarını bu siyahıda görmək istəyimi müdiriyyətə bildirdim. Sağ olsunlar ki, xahişimi eşitdilər. Bu hərəkətimə görə heç peşman da deyiləm. Çünki həmin aktyorlar artıq həyatda yoxdular. Fəxri ada layiq görüləndə isə artıq yaşa dolmuş bu müdriklər uşaq kimi sevinirdilər. Onların bu sevinci mənə də sirayət edirdi. Bir də ki, əsas məsələ heç də fəxri adlarda, titullarda deyil, xalqın artisti olmaqda, tamaşaçı sevgisini qazanmaqdadır. Bizim sənətdə sevilmək böyük nemətdir. İnanıram sizi ki, küçəyə çıxanda, tamaşaçı əhatəsində olanda heç bir mükafat, fəxri ad o sevinci, fərəhi vermir insana...

- İndi bu cür hərəkət edən, yerini özündən əvvəlki nəslin nümayəndəsinə "peşqəş" edən gəncə, çox çətin ki, rast gələsən. Teatra gəlişindən azca keçmiş fəxri adlara sahib çıxanların yaradıcılığına nəzər salanda ömrünün 40 ilini canla-başla sənətə, səhnəyə həsr etmiş, 20-dən çox əsərə quruluş vermiş, vətəndən uzaqlarda da tanınmış aktyor Məhərrəm Musayevin sənətdə hələ də layiqli qiymətini ala bilməməsi təəccüb doğurur. Təəccüb və təəssüf...

***

***

Vaxtilə övladlarına arxa-dayaq olmaq, atalıq qayğısını göstərmək məqsədiylə Bakıya köçdü. Axar-baxarlı yurdunda evi ola-ola illər boyu kirayənişin yaşadı. Doğma teatrındakı neçə illik əmək təcrübəsinə son qoyub, Gənclər teatrında sıfırdan başladı. Yəqin ki, böyük şəhərin geniş teatr salonları da qapılarını ona birdən-birə təybatay açmadı. Paytaxt sakinlərinin də diqqətini özünə cəlb etməsi üçün illər lazım gəldi. Nəhayət aktyor bacarığı, sənət eşqi və sevgisi sayəsində istəyinə nail ola bildi.

Onu gördülər, bəyəndilər, təbiiyyətinə, sadəliyinə inandılar. Bir-birinin ardınca filmlərə, seriallara çəkildilər. Hətta tələbkar İran kinematografçıları da aktyoru "Tacirlər" filminə dəvət etdi. Düzdür, obrazlarının çoxu epizodik oldu, amma bu rolları da tamaşaçı diqqətindən kənarda qalmadı. Epizodları tamaşaçıya sevdirmək aktyordan xüsusi bacarıq, səriştə tələb edir. Belə aktyorlara "sükutu oynayanlar" da deyirlər.

Sözsüz rolları həvəslə, səmimiyyətlə oynamaq. Həm də obrazları anlatmaq, tamaşaçını inandırmaq, razı salmaq. Bu cür xarakterik cizgi peşəkərlığı hər aktyora nəsib olmur.

Aktyor Məhərrəm Musayev isə sözsüz səhnələrdə daha maraqlı, daha anlaşılıqdır.

***

Qərara almışdım ki, söhbətimizin sonunda aktyordan xəbər alım: afişalarda adınız qarşısındakı boşluğu görürkən, və ya müxtəlif fəxri adlara sahib çıxmış gənc həmkarlarınızın cərgəsində olarkən, özünü necə hiss edirsiniz? Məsahibəmizin axırına kimi bu fikrimdən daşındım. Onsuz da hər şey aydın idi. Gün kimi aydın...

